

Razmatranje: 3. siječnja, Presveto Ime Isusovo

Neka razmišljanja koja nam mogu pomoći u molitvi tijekom ovog božićnog vremena.

- Ime Isus znači "Bog spašava"
- Kao ulje izliveno
- Moleći se u njegovo ime i noseći ga posvuda

IME koje je nekome dano bilo je vrlo važno u semitskim kulturama, jer je

označavalo misiju na koju je ta osoba pozvana. U Izraelu se ime davalo prilikom obrezanja, kada je dijete bilo uključeno u Abrahamovo potomstvo, kao što se dogodilo s Isusom, osam dana nakon njegova rođenja (usp. Lk 2,21). Preko anđela, Bog je Josipu priopćio ime koje treba dati Marijinom sinu: Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus, jer će on spasiti narod svoj od grijeha njihovih (Mt 1,20-21). Danas slavimo blagdan Presvetog Imena Isusova. Ulazna antifona za misu poziva nas da se s poštovanjem klanjamo Djetetu koje ovih dana promatramo kako leži u jaslama: „U ime Isusovo neka se prigne svako koljeno na nebu i na zemlji i pod zemljom, i svaki jezik neka prizna: 'Isus Krist je Gospodin', na slavu Boga Oca!“[1]

Bog mijenja imena nekih iznimnih osoba u povijesti spasenja kao simbol poslanja koje im je povjereno. Na primjer, Abram je postao Abraham,

jer će biti otac mnogih naroda; Jakov je postao Izrael, jer se hrvao s Bogom i pobijedio; sam Isus će dati Šimunu ime "Kefa", Petar, jer će on biti stijena na kojoj je Crkva izgrađena. Pri Isusovom dolasku, sam Bog je intervenirao kako bi ime Utjelovljene Riječi točno označavalo njegovu otkupiteljsku misiju: "Jahve spašava."

Sveti Bernardin Sijenski, početkom petnaestog stoljeća, širio je pobožnost prema Isusovom imenu. Njegovi su napori doveli do toga da su riječi svete Elizabete dodane molitvi Zdravomarija. Ovaj talijanski svetac nas uvjerava: „Veliki temelj vjere je ime Isusovo, koje nas čini djecom Božjom.“ Vjera, dodao je, „sastoji se u spoznaji i svjetlu Isusa, koji je svjetlo duše, vrata života, temelj vječnog spasenja.“[2] Molimo u Kolekti današnje mise: „Bože, koji si utemeljio spasenje ljudskog roda na Utjelovljenju svoje Riječi, daj svom narodu milosrđe koje mole, da

svi znaju da nema drugog imena koje
treba zazvati osim Imena tvoga
Jedinorođenog Sina.“

TVOJE IME je ulje proliveno (Pj 1,3),
kaže Pjsma nad pjesmama, misleći
na Zaručnika. Doista, ime Isusovo je
poput mirisa koji širi svoj parfem po
cijeloj kući. Sveti Bernard iz
Clairvauxa ističe da ulje posjeduje tri
kvalitete koje se primjenjuju na ime
Isusovo. Kao što je ulje „svjetlo,
hrana i lijek“, tako i najslađe Ime
Isusovo, „kada se propovijeda daje
svjetlo, kada se o njemu razmišlja
hrani, a kada se zaziva, ublažava i
umiruje.“[3]

Prvo, Isus je svjetlo koje sja u tami,
svjetlo koje želimo da naše ponašanje
odražava. Da bismo primili to svjetlo
od Krista, moramo otvoriti oči svoje
duše i očistiti ih lijekom

sakramenata. Sveti Josemaría nas je poticao da molimo: „Ut videam, ut videamus, ut videant!“ kako bismo svojim čistim pogledom mogli očistiti živote mnogih drugih. Drugo, Isus je hrana za našu dušu. Kad izgovorimo njegovo ime, naše se srce ispunjava radošću. Sveti Bernard dodaje: „Pišite što god želite, neću uživati u tome osim ako ne govori o Isusu. Pričajte ili raspravljajte o čemu god želite, neću uživati u tome ako isključite ime Isusovo. Isus je za mene med u ustima, glazba u uhu, pjesma u srcu.“[4]

Konačno, njegovo dragocjeno ime je lijek za našu slabost. „Ništa tako ne obuzdava napad gnjeva, tako ne ublažava navalu oholosti. Liječi rane zavisti, obuzdava napade požude, gasi plamen strasti; hladi žeđ pohlepe i odgoni sve neuredne želje.“[5] Na ovaj blagdan možemo zamoliti Duha Svetoga da izlije ovo sveto ulje u naša srca, na naše usne i naša djela. S

psalmistom u današnjoj liturgiji
klićemo: Gospodine, Gospodine naš,
kako je veličanstveno ime tvoje po
svoj zemlji! (Ps 8,1).

ZAISTA, zaista, kažem vam: što god
zaištete u Oca, dat će vam u moje
ime. Dosad niste iskali ništa u moje
ime. Ištite i primit ćete da radost vaša
bude potpuna! (Iv 16,23-24). Tako je
naš Gospodin ohrabrio svoje apostole
u oči svoje muke. Pouzdajući se u
Gospodinove riječi, možemo često
zazivati njegovo sveto ime. Kao što je
rekla sveta Terezija: „Razmotrimo
slavnog svetog Pavla: čini se da
nijedno drugo ime nije sišlo s
njegovih usana osim Isusovog, kao
da dolazi od nekoga tko je Gospodina
držao blizu svog srca.“[6]

Sveti Josemaría nas je naučio divnoj
težnji: *Iesu, Iesu, esto mihi semper*

Iesus: Isuse, Isuse, budi za mene uvijek Isus. Ako to često izgovaramo, bit ćemo zadržani njegovim učincima, posebno kada se osjećamo tužno, zabrinuto ili umorno. „Zovem ga Isus, bez straha, kada sam sam s Njim“, rekao nam je jednom. „Ovdje, blizu Svetohraništa, ne sramim se zvati ga imenom. Sine moj, i ti, reci Mu da Ga voliš, da ćeš Ga voljeti uvijek, sve više i više!“[7] Naša je misija – misija običnih kršćana – širiti miris ovog imena posvuda oko sebe.

Sveti Bernardin nastavlja: „Ovo ime treba proglašavati da sja, a ne da ostane skriveno. Ali ne može se širiti okaljanim srcem ili nečistim ustima, već se mora pokazivati kao u odabranoj posudi.“[8] Kraljevsko svećeništvo – božanski pečat krštenja i potvrde – „oprema nas da nosimo ime Kristovo u svako okruženje gdje ljudi rade i žive. Ali nikada ne zaboravite da naš apostolat, da bi bio

istinski učinkovit, mora biti utemeljen na dubokom, uobičajenom, svakodnevnom sjedinjenju s našim Gospodinom Isusom Kristom.“[9] S kakvom bi toplinom i nježnošću ime Isusovo bilo na usnama njegove Majke i svetog Josipa! Zamolimo ih s pouzdanjem da nas podsjetite na njegovo blagoslovljeno Ime, kako bismo ga trajno čuvali u svojim srcima.

[1] Misa Presvetog Imena Isusova, Ulazna antifona.

[2] Sveti Bernardin Sijenski, Propovijed 49, O slavnim imenu Isusovom, poglavlje 1.

[3] Sveti Bernard, Propovijed 15, „O Pjesmi nad pjesmama“, II, br. 4.

[4] Sveti Bernard, Propovijed 15, „O Pjesmi nad pjesmama“, III, br. 6.

[5] Isto.

[6] Sveta Terezija, Knjiga njezina života, poglavlje 22.

[7] Sveti Josemarija, Bilješke iz meditacije, 13. travnja 1954.

[8] Sveti Bernardin Sijenski, Propovijed 49, O slavnom imenu Isusovom, poglavlje 2.

[9] Blaženi Álvaro del Portillo, Pismo, 1. travnja 1985.